

179. 555.

Quin laege recant quaq; cupita ferat.

Johan. Popradus, Rect. Sch. Varaliens.

Gaudia tristitia, miscentur tristia lætis,
Sic hoc orbe nihil perpetuare solet:
Te Deus en geminò confossum vulnere læsit,
In viduòq; stitit, Vir Reverende toro;
Salva tamen res est, reddit post nubila Phæbum,
Atrata pallam atque exiit ecce! Tibi.
Hinc bonitas divina patet celebranda per ævum,
Te Tibi quòd reddat sed mage quodq; Tuis.
Mira (an vera?) ferunt: socià quasi turtur ademta
Antiqui nunquam spiret amoris opes:
Hoc faciat turtur, sed quid cum turture nobis?
Viva avis ista mihi non sapit, assa sapit.
Nempe Deo pares, dum tertia vinèla subibis:
Hæcq; Tibi atq; Tua vinèla secunda precor!

Leonhardus Fabini, Coll: Ep.

Conjugis ad tumulum gemitus Te ducere longos
Vidimus, & fracti plangere damna tori.
Vidimus objectum duris Te casibus omnes;
Flevimus hinc Tecum, Vir Reverende, diu.
A tumulo ad thalamum quum Te properare videmus,
Ad thalamum Tecum nos properamus item.
Sicq; Tuæ fronti nos conformamus ubique
Tristitiæ comites lætitiæq; sumus.
At quia mos vetus est, Tædas sine munere nullas
Visere: chartarum dona proinde cape.
Prosperitas Tibi multa novâ cum Coniuge gliscat,
Fusaq; tot metris sint rata vota, precor.

ELIAS Friedhuber Cant. Eperjen.

ius Dñus Nicolaus 3343
no Romanorum Imperatori,
t. Regi, Ferdinando, scriptis
nem arcis sus. Dñi Ser-
q. vocata, ab Imperatore
anno. A. D. 1532.

Res Clementissima Matthi
debito servitia imprimis com.
Serenissime Regi a Matthe
o Supremo et Consiliariis bel.
a Matthei Vra ad arcem istam
tamen mihi neque paruum,
est. Ego tamen nihilo mi-
tius Reip. Christiane et Matthei
verum suarum fructum fi-
et propterea vitam meam, ac
corius exponere non dubitavi.
e melliarum ad descensum ac
es multi ad fidem istam ut vi-
nidem et mortem fugerent,
tam humile a tam crudelis,
Turcarum Casare, et illius
tam iam personaliter obsen-
propterea, quod ab illius pote-
tatem, verum ut illum, hic
i cum Christianissimo
et alio Christianis Principibus
ei opt. Maximi auspicio, resi-
opterea inquam periculo sper-
iod Deus anime mea secundum
lit, et benigne eam iudicare di,
Luanis

Centimetres
TIPPEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Inches

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Quin large recusat quoque cupita ferat.

Johan. Popradus, Rect. Sch. Varaliens.

Gaudia tristitia, miscentur tristia latis,
Sic hoc orbe nihil perpetuare solet:
Te Deus en gemino confossum vulnere lasit,
In viduoq; stitit, Vir Reverende toro;
Salva tamen res est, reddit post nubila Phœbum,
Atrata pallam atque exiit ecce! Tibi.
Hinc bonitas divina patet celebranda per ævum,
Te Tibi quod reddat sed mage quodq; Tuis.
Mira (an vera?) ferunt: sociâ quasi turtur ademta
Antiqui nunquam spiret amoris opes:
Hoc faciat turtur, sed quid cum turture nobis?
Viva avis ista mihi non sapit; assa sapit.
Nempe Deo pares, dum tertia vinela subibis:
Hacq; Tibi atq; Tua vinela secunda precor!

Leonhardus Fabini, Coll: Ep:

Conjugis ad tumulum gemitus Te ducere longos
Vidimus, & fracti plangere damna tori.
Vidimus objectum duris Te casibus omnes;
Flevimus hinc Tecum, Vir Reverende, diu.
A tumulo ad thalamum quum Te properare videmus,
Ad thalamum Tecum nos properamus item.
Sicq; Tuæ fronti nos conformamus ubique
Tristitiæ comites lætitiæq; sumus.
At quia mos vetus est, Tædas sine munere nullas
Visere: chartarum dona proinde cape.
Prosperitas Tibi multa novâ cum Coniuge gliscat,
Fusaq; tot metris sint rata vota, precor.

ELIAS Friedhuber Cant. Eperjen.

Epistola, quam Gregorius Dñus Nicolaus 3343
Jurisrith, Serenissimo Romanorum Imperatori,
Hung. et Bosn. etc. Regi, Ferdinando, scripsit
post relictam obditionem arcis suae Pünts Ser-
mono Hung. Kübege's vocata, ab Imperatore
Turcarum Solimanno. A. D. 1537.

Serenissimo Rex Clementissime Matthi
Vestra humilissima mea et debito servitia imprimis com-
mendo. Satis intempestive Serenissime Rex a Matthe
Vestra et eiusdem Capitaneo Supremo et Consiliariis bel-
licis secundum obligationem Matthi's Vrae ad arcem istam
auxilium requisivi, nullum tamen mihi neque parvum,
neque magnum deputatum est. Ego tamen nihilo mi-
nus Clementissime Rex totius Reip. Christianae et Matthi's
vestrae commo'dum, ac felicem verum suarum successum fi-
deliter sum praemeditatus, et propterea vitam meam, ac
bona, et nonnihil etiam alterius exponere non dubitavi.
Aliquot milia mulierum, ac puellarum ad descensum ac
Puerorum et inter illos senes multi ad urbem istam ut im-
manissimam Turcorum Tyrannidem et mortem fugerent,
confluxerunt. Et ego oppidum tam humile a tam crudelis-
simo, ac potentissimo hoste, Turcarum Caesare, et illius
potestate, qua Civitatem istam iam personaliter obsen-
dit, defendere adtentavi, non propterea, quod ab illius pote-
state me posse defendere putarem, verum ut illum, hic
aliquandiu, dum Matthe's Vra cum Christianissimo
Imp. Haere suo charissimo, et aliis Christianis Principibus
congregati Turco obviare, et Dei opt. Maximi auxilio, resi-
tere possent, remorator, et propterea inquam periculo aper-
tissimo et morti meae exponui, quod Deus animae meae secundum
misericordiam suam prodesse velit, et benignè eam iudicare di-
gnetur.

Luanuis

Quamvis autem haud dubie antea Mattias V. de Turca,
cum Cesare, quanta cum potestate, et quam strenue me-
inuadere, et Civitatem obsidere, coeperit, Paris informata sit:
ego nihil omnino ab initio verissimam praesentibus literis
meis Matti v. transmitto. Hodie Mattias via feiat esse et
qua hanc Civitatem Gradim Basta obsidere incepit, post
triduum vero Cesar ipse personaliter, et sui pedites eam cum
omnibus tormentis suis bellicis, bombardis, et tormentis to-
tam circumvicinavit, tormenta quoque quae Falconetis, et
Falcones nominant, in quatuor diversis locis circum Civi-
tatem vallarunt, in vicis enim montanis ex quibus ar-
cem et Civitatem altitudine superavit, octo tormenta ita
vallavit, ut illis tertio die omnes nostras munitiones, ar-
ces, et Civitates altiores coeperit. Postea a quatuor partibus
civitatis adiecit muro scalis magna cum multitudine virum
onem in Civitatem nostram fecere. Servator tamen noster
Deus illos, non istam solum, sed et alias quoque undecim
irruptiones perdere, ex sua benignitate clementissime ordina-
vit, quo confecto Arcem et Civitatem in locis tredecim ho-
stis suffodit, sed hic quoque benignissimus Pater noster coele-
stis efficit, ut praesigui nihil, hoc etiam tanto labore effice-
re potuerint. Post haec aliquot millibus fasciculorum li-
gneorum fossas Civitatis replerunt, et per hos fascies in locis
quatuor periculosis murum suffodere, foramina pulveribus
replere, et ad eruptionem quoque aliam milite ordinato, pu-
verem inisso Civitatem iterum fortissime sunt aggressi.
Nos tamen benignitate Divina adiuti refodiendo tantum malum
prohibuimus, et quamvis etiam hoc temporis spatio quoque
in locis quatuor scalas adiecisent, damno tamen magno
ibidem a nostris aucto retrocesserunt, postea autem die magno
arte, pulverem foraminibus, quae sub muro suffoderant,
|: de q

de quo multa scribenda essent: importarunt mane hora se-
cunda pedites Caesaris cum quatuor aymibus sub propugnaculis
fuis, que ex lignorum fasciulis in fossis construxerant
apud muros sterere, miculisque pulvere murum in longi-
tudinem ulnarum sedecim proiecere, atque illic unum pe-
dicum aymen post aliud strenue, ac fortiter ad irruptionem
accurrerunt. Ego autem ita mihi ex gratia Diuina antea
monideram, ut hostes nihil efficere, et clamnum magnum in
eo congressu a nostris nisi sint referre, hic tamen ex seruitu-
ribus potiores, et in hi in quos tot meum et omnem spem
meam collocaueram ceciderunt, quibus confectis hostes Turca
per aliquot millia equorum onerariorum, et camelos, ligna
ad duas Partes Citis adtulerunt, depositoque illo post propu-
gnacula que ex fasciulis construxerant, aliquot etiam mil-
lia hominum abiectionum deputarunt, qui magna industria
ligna illa ad murum proiecerunt, ex illis montes duos, qui
altitudine murum superarent construxerunt, neque in diem
hodiernum feriant, sed continuo ad montem illum per-
ficiendum laborant, super his montibus potiores suas bom-
bardas manuales collocarunt, atque ita in arcem et ciuitatem
continuo exagitant, et quamuis ego unum illorum mon-
tium nocte ista incendere, ipsi tamen potentissimi igne
hunc extrinere.

Scias praeterea Mattas Vra hostem iam in tribus locis
moxum Citis fregisse, nos enim illi hoc prohibere nullo
modo potuimus, eaque foramina ad irruptionem faciend
satis ampla et sufficientia fuisse, per duo ex illis iam
aliquoties ingredi tentarunt, quod auxilio diuino
nostri illos fortiter prohibuerunt, hodie quarta hora, pomeri-
diana, iterum adiecit scalis, in duobus locis nris se adgre-
ssit, et signa illorum quatuor super muros adscendere, sed
Deo ita disponente, accepto clamno retro cedere sunt coacti:
Nihil

Nil necesse arbitror esse serenissime Rex cernere,
quod ingentium telorum millia, quantum etiam globorum
ardentium multitudo ex fundis continue in Civitatem
iniiciantur. Ea tamen ne quis officeret huicque Omnipotens
Deus benignissime prohibuit, tamen si nulla in Ci-
vitate et in arte domus latericis tegulis, sed omnes li-
gneis tegere, quam plures quoque frumento nondum tritu-
rato, quod Coloni importaverunt, sint replete.

Si Matias Vestra quomodo provisum sim, et quales me-
cum milites in Cite habeam, scire velit, Majestati Vre signi-
fico, me hic secundum humilem meam conditionem uti Pa-
trefamilias decet pauperculam vitam transigisse, et me-
cum decem equis armature gravioris, et cum viginti octo
Stuharonis, instruxisse, cum quibus postridie quam Tur-
carum Caesar Civitatem istam cum omnibus copiis suis pro-
cessisset, quod futurum opinabar: ad Mattem Vram proficisci
decreveram, ut et ego tanquam Servitor fidelis, Matieffati
Vestra in isto conflictu servire potuissem. Itaque arcem
pro mea auctoritate satis provisam, cuidam bono et bo-
nesto Nobili conservandam dare volui, sed cum iam
Caesarem Civitatem istam obsidero velle aperte cognoscerem
et ne huic prospicere satis tuto potuissem, propter causam
superius in litteris declaratam, aufugere nequaquam vo-
lui, sed hoc modo me in mortem tradere non dubitavi.

Propterea nullos alios Milites, et alium etiam neminem,
quam miseros et pauperculos rusticos habeo, qui ad Civitatem
istam conflugere, quorum qui arma habuerunt, imprimis
non plures 400 fuisse, et iam media pars illorum corruit,
et cum illis omnes Servitorum meorum potiores, qui officia-
les fuerant occisi sunt, praeterea haec ultra centenarium
unum puberem non habeo, et meo die florenos 300 pub-
verem comparavi, quem si Civitatem huicque conservare
volui.

volui, dissondere me in civitate oportuit, axi enim in civitate
ita est, quod quamdiu servari potest, servatur, et nihil dicitur.

In tanto periculo per media hostium castra mercede atque
muneribus conductum nuntium Viennam misit, qui ibi
dem omnes nostras necessitates et pericula, quibus illo
tempore involuebamur declaravit, acans, ut pulveres no-
bis et milites transmitterentur, significarent etiam, quo
tempore liberationem nostram expectare deberemus, qua-
lior reversus est, neque pulverem, tum neque militem, et
nullum etiam futura nostra liberationis spem reporta-
vit tempestive profecto bene perpendere potui, me ita
neglectum et perditum iri oportere. Et quasi in fauces
hostium esse protrusum eam me tum a Deo Opt. Max.
gratiam habere gaudeo, quod mortem et finem tam honori,
licentissimum finem consecutus.

Quidquis autem hoc oppidum et populum, qui intus est
tam simplicem agnosceret, benignissimum Salvatorem no-
strum. Cum sua misericordia nos hucusque conservasse
apertissime videret.

Clementissime Rex, quibusdam Consiliariis Matris
Vrae, qui Viennam sunt, me non credere significavi, quod
Turcarum Caesar Viennam sit venturus. Quemadmodum
neque unum quocumque eum ulterius quidquam esse oblesse-
rum puto. Sed secundum harum provinciarum fines
excursionibus poterit invadere, et ita aliquamdiu huius
expectare, et agros circumcirca depopulari, et cum eo se
se contra Caesarem et Maiestatem Vestram aliquid glo-
riae esse consecuturum gloriari poterit, quando neminem
interim secum congregatum fuisse iactabit.

Neque satis sero Serenissime Rex utrumque conflictum
hostis, sit expectaturus, propterea quod oppidum istud
tam humile obsidere coeperit, pulverem multum con-
sumptur

sumpsit et homines tam multos perdidit. Sed Deo soli
omnium melius, quid ulterius hostis facere statuerit,
cognitum est. Cum hoc me Matris Vrae comendo. Acum
quint. 22. Aug. Ao. 1532.

Majestatis Vrae

Fidelis Servitor
Nicolaus Juris.

Altera Epistola de R. tractatibus, quos cum Ibrahim
Bassa habuit, antequam obsidio solueret.
Serenissime ac Potentissime Rex, Matris Vrae
promississima servitia imprimis quoniam humillima comendo.
Clementissime Rex haecenus quandoocumque pro-
tui, tum per Nuncios, tum per Literas, omnia quae
hic acciderunt diligentissime Viennam nunciavi, et Ma-
iestati Vrae his proximis diebus, ea quoque, quae ab
initio calamitatum mearum usque ad 27. Augusti per-
pessus eram, Literis meis Viennam, ut illius ad Ma-
iestatem Vram perferrentur, quoniam sollicitè potui, trans-
misi, quandoquidem tuto eas fortè et secure ad Ma-
iestatem Vram perferri non potuisse vereror, cum
his rursus earum exemplum Literis R. signatum.
Ex quibus Matris Vrae apertius omnia intellige-
re poterit, transmitto, quid autem interim actum
sit Matris Vrae presentibus humillimè significo;
Ibrahim Bassa Caesaris sui nunc precipue quosdam
quatuor Turcos, ad muros Civitatis, peritum, ut
bona fide eos adloquerer prodissem, misit, quo audito
statim prodii: eorum autem propositio prima haec fuit:
Caesarem Ibrahimis comisisse, ut me interrogaret, utri-
ne dum mea apud me superbia esset imminuta, ea
omnibus

omnibus enim castris, quae praeceperat, ultro illorum Do-
minos vel Castellanos claves Caesari exhibuisse, et illi sese
humiliasse ac dedisse, quibus Caesar vicissim gratiam
fecisset, et ab omni profluo damno securos servasset, ego
autem idem non fuisset; Caesarem igitur petere, ut
arcem meam et Civitatem cum omnibus, quae in eis es-
sent dederem, quod si facerem, Matrem suam mihi ar-
cem et Civitatem ad vitam meam esse donaturum; qui-
bus intellectis, me servitorem Regis Romanorum esse,
se, qui hanc arcem et Civitatem mihi pro fidelibus
meis servitibus gratae donasset, et propterea me eam
nemini dum viverem velle dedere respondi, quo
accepto responso discessere. Post horam mediam Tun-
tii idem reversi, rursum me ad colloquium evocave-
re; veni, eorum sermones hi fuerunt, responsum me-
um quod dedi antea, sese Ibraimo adhibuisse, ex quo
cognovissent Caesarem mihi vehementer esse irat-
um, ipsum autem Ibraimum maxime mihi favere et
cupere prodesse, atque ad conditionem omnem duas
res produxisse. Primum. Quod vel singulis annis, in
professionibus meis, de singulis annis colonis singu-
los florenos Caesari pendere, et tributum illud que-
tannis fideliter et indubitanter soluerem, vel si id
recusarem, illis 2000 florenorum Hungaricalium
Capitano Janicharonum numerarem, Caesarem
cum Janicharonibus suis pro damnis, quae in illa
obsidione perperesi essent, nos omnes, res et bona
nostra omnia donavisse, quo audito duo millia
florenorum Hungaricalium Capitano Janicharonum
numerarem, Caesarem enim Janicharonibus suis
pro damnis, quae in illa obsidione perperesi essent,
nos omnes, res et bona nostra omnia donavisse,
quo audito duo millia florenorum me non habere
respondi:

respondi: quicquid autem rerum et pecuniarum habu-
issem et inopiarum superesset, id uniuersum militum
esset, et me militibus meis illud distribuisse oportere,
quae cum respondissem, ter me admonuerunt: utrum,
ne aliud responsum Casari nuntiare vellem, respon-
di nullum, itaque rursum a muro sunt digressi.

Post horam unam Tympano et magnis clamoribus
ad arma conclamatum, et magnus illico populus congre-
gatus est, equites cum suis Lanceis, pedites Janiudaro,
nes cum sagittis suis ad montes duos ligneos, quos ad
irruptionem faciendam congesserant, accurrerunt, ac per
meatus quosdam absconditos ad moenia peruenerunt,
et ita a duabus partibus Civitatem strenue ac fortiter
oppugnarunt, quod quot autem nostrum ad resistendum
fuit, qui ex uno monte et parte Civitatis nos adgressi
sunt, Aeternus, telis illorum, qui aliam partem Civi-
tatis oppugnarunt a tergo laesi sumus. Illi ante, nostri
in parte altera ab hostium nostrorum sagittis, qui no-
biscum dimicabant, vehementer sunt vulnerati, et Fun-
ca octo signa super muros Civitatis nostra expanderunt,
et ad humile quoddam propugnaculum, quod interio-
ri pomerio construxeramus, propulerunt, ubi quisque
pro viribus, quantum potuit, hosti resistere laboravit,
in ultimo enim gradu neminem esse aperte confes-
simus. Sed DEVS opt: Max. apertissime nos sua
misericordia adiuvit, mulieres enim et Senes voce
magna, tanquam iam iam perituri cum auxilium
divinum implorarent; Ipsi Dominus noster I. Hierosolus
pro sua misericordia, victoriam ita illico convertit,
ut nos

ut nos duobus hostium vexillis vi acceptis, eos in fugam
strenuè conuerterimus. In ea autem oppugnatione
ex nostris, quorum iam numerum, qui super sunt igno-
ro, vixi Co. reciderunt, absque eo, qui ego et alii vul-
nera grauisima accepimus, ea Turcis autem pau-
ci hinc perire, clamorem mulierum et sortum,
quem in ipso audierant, militi qui domibus abscon-
ditum esse arbitantes, ita Ciuitatem hoc pau-
deseruerunt, et seruator noster Deus ex sua be-
nignitate, diutius nos conseruauit. Clapsis postea
horis tribus predicti Turca quatuor insigniores re-
uerfi, utrum adhuc superessem interrogarunt,
cum illis vixere me esset responsum, ut dixisset
ipso adloquitum prodirem, petiere, Ibraimum aie-
bant mihi nullam gratiam apud Caesarem, quia ar-
cem mihi et Ciuitatem redderet impetrare potui-
isse, nisi illi me prius dedissem, et ad ipsorum
fidem illum adirem, retulerunt. Hic ego illis,
quot et quanta apud nos necessitates forent, quam
nulli omnino pro barbaris aliisque pirisibus
minoribus pulueres superessent, quam lasi
milites, inter ut scilicet annos videri nullus po-
terit, qui vel mediam horam ulterius pugnare
potuisset, aut animatus esset, perpendit impos-
sibile etiam esse, nos unam horam Ciuitatem
diutius defendere posse, eam ob rem nuntius
responsum tale dedi, Si mihi Lras salui con-
ditus Caesaris adferrent et duos Turcas insi-
gniores pro obsidibus, intro in Arcem meam
mitterent, me ad Ibraimum egressurum, et illi
me humil.

me humillimè inclinaturum, ea tamen conditione,
quod nihil vel contra fidem, vel honorem esset, a me
peteret, quod cum audissent, statim saluum conductum
ex se produxerunt, ac duos Turcas insigniores ex
ipsis obsidibus mihi deputarunt, et una hora, do-
nec cum Civibus et familiaribus meis de hac re tra-
ctarem, expectarunt, comiseram enim meis, si vi etiam
contra me quicquid agi viderent, Caspium tamen et
Civitatem propterea hosti nunquam dedere deberent.
Itaque sollicitus vehementer, Civitatem sum egressus,
ubi statim plus, quam mille Turcas expectantes me
reperi, ex quibus supremus Jani Saxonum Capita-
neus me a latere ad tentorium Ibrajmi, quod non lon-
ge à Civitate aberat, comitatus est; illum ibi sub
tentorio magnificè sedentem comperi. Ibrajmus au-
tem me viso, adsurgens dextram mihi porrexit, et
illuc sedere me iussit, postea interrogare coepit,
anne ab eo morbo, quem à Turcis contraxissem sana-
tus essem; Secundo. Utrum plura vulneca quorundam
unam accepissem, id verò an periculosum esset, an lethali-
le; Tertio, Cur antea me coram Casare non humilia-
vissem, vel ei scripsissem, cum tamen omnes mei vicini se-
culos, se coram illo inclinassent, et obedientissimè dedissent.
quarto nominiarum, qui nullum omnino damnum ab exer-
citu Caesaris essent accepturi. Quarto, quoniam me,
ubi in Imperator Romanorum et Matias Vici esset,
interrogaret, sese tamen melius me scire, ubi Cesa-
rea Matias et Hispaniarum Rex esset, adfirmabat.
Ad primum me gravè agere sua Divi, quod de dona mea valeret,
dine

Petrum
dy, ac ali-
utros,
no. scriptis
pro. imm
is. michi
ut, et ar-
suatum
in scriptis
lent*

dime gauderet, ^{Respondet} a morbo illo me omnino esse
liberatum, vulnera vero, qua haberem, non esse lictaria,
unum ex prode, alterum me ab alio quovis iactu accepisse.
Ad Tertium, honorem meum exoptulasse reculi, quia ne-
quaquam me coram hoste Domini mei, nisi maxima ut-
gente vi et necessitate, inclinarem. Ad Articulum quartum
nullum responsum dedi, quia cum dixissem, rursum me
Ibrajimus suis verbis adloquutus est, sese mihi apud
Caesarem gratiam impetrasse, Caesarem enim mihi Ar-
cem et Civitatem, cum omnibus, qua in eis essent, donare,
hoc ego audito confestim surrexi, eorumque Capitaneum
Ibrajimum augeti, qui manum mihi, ut eam de oscula-
ret, porrexit, et me autem illi maiorem honorem ex-
hibuisse ostenderem, vestem illius sum exsculatus,
et pro tanto illi beneficio gratias egi.

Quo peracto rursum me sedere iussit, postulavitque ut
Jedum una ad Caesarem, qui n. longe a Fentio suo
abesset, emigrarem, et illi, manum, uti ipse, exoptularem,
respondi, me non ignorare dominationem suam tan-
ta apud Caesarem auctoritatis esse, qui quicquid ibi
suis nunc polliceretur, id ratum apud Caesarem esset,
eique gratissimum, me quoque ex vulneribus ita
esse adfectum, ut illinc remeare difficillime mihi
profecto foret discedere, quare Dnacionem suam orare
ut me rursum Civibus et Militibus meis in Arce
restitueret, cum haec illi ita respondissem, atque ad
Caesarem longius progredi recussassem, ipsum quoque
Ibrajimum, tanquam Caesaris filium honorare mi-
hi esse, illud ei fuisse gratissimum prospexi,
illuc itaque ab eo petii, ut Turcas mihi 6. aut 10.
ubi moenia corruissent, deportaret, qui alios ingre-

chi adtentantes prohiberent, illas quoque, qui ad me
in vicinis propugnaculis delitescerent, evocarent;
id ille se facturum hoc modo pollicitus est, mandare
se se velle aiebat, ut statim illinc castra moverent,
et milites ulterius procederentur, ita enim omnem
exercitum biduo esse progressurum. Itaque omnipotens
Deus et reliquos pauperculos homines, hic sua be-
nignitate ex inimicissimorum hostium Turcarum
manibus, magno cum honore voluit liberare, quod
nostris operibus nos nullis, a divina sua clementia
promeruisse unquam potuissimus, Turca autem
ante domum tam humilem interea, dum Caesar ipse
imperitat, nunquam aiunt, damnum tantum, quan-
tum hic auxisse.

Capitaneus autem Janicharonum me rogavit, ut se
solum in Arcem intermitterem, vehementer enim, se
se milites tam strenuos, qui intus essent videre
desiderare adfirmavit, ad eam petitionem me non
omni tempore illis uti vellem, imperare posse respon-
di, neque illud me absque eorum voluntate etiam
facere audeo, Permanet namque intus esse et Hispani,
nos et alias nationes diversas simulavi, me quoque
pro civitate sola, et ea nihil pro arce cum Ibrahim tra-
ctavisse, et hoc responso hominem contentum fore.
Quantum autem rerum argentearum habui, Idem
Ibrahim Ibrahim et alius Casarci Commodarius dona-
vit, pro illis autem Ibrahimus me vicissim una ve-
stra Casarea decoravit, que mihi haud dubio cara
fuit; Cumque Janicharonum Capitaneum ita ex-
pedivissim, Ibrahimus prope Anuros Civis Isteri
La me

et me ad colloquium verum evocavit, itaq; in
his obsequiis se ad illum sum egressus, ubi ille duo
a me petiit, primo si quos captivos haberem pro in-
tuitu liberis statim emitterem, reliquum si Turcas
vulneratos vel infimos sequi contingeret, illos
trucidari non permitterem. Ad primum me captivum
nullum habere, ad secundum, caput meum me actus
respondi, me, si qui sequerentur Turca vulnerati,
a meis lederentur, postea ita inquit, si sanus es-
ses, et Viennam proficisci cuperes, cum oratoribus
Regis Turi, tunc te ad portas usque Viennenses con-
duci facerem, adhuc, ita me vulnerat nusquam
proficisci posse, et me Dominationi sue ingentes
gratias agere dixi.

NB Continuatio Epistolae hujus querendi
erit in usui apud On. Georg. Füg

clī adtentantes proſiberent, illos quoque, qui ad me
in vicinis propugnaculis deliteſcerent, evocarent;
id ille ſe facturum hoc modo pollicitus eſt, mandare
ſeſe velle aiebat, ut ſtatim illinc caſtra moverentur,
et milites ulterius progredierentur, ita enim omnem
exercitū biduo eſſe progreſſurum. Itaque omnipotens
Deus et reliquos pauperculos homines, hic ſua be-
nignitate ex immanisſimorum hoſtium Turcarum
manibus, magno cum honore voluit liberare, quod
noſtris operibus nos nullis, a divina ſua clementia
promeruiſſe unquam potuiſſemus, Turca autem
ante domum tam humilem interea, dum Caſar ipſe
imperitat, nunquam aiunt, damnatum tantum, quan-
tum hic auerſiſſe.

Capitaneus autem Janicharonum me rogavit, ut ſe
ſolum in Arcem intermitterem, veſementer enim, ſe
ſe milites tam ſtrenuos, qui virtus eſſent videre
deſiderare aſſirmavit, ad eam peritionem me non
omni tempore illis uti vellem, imperare poſſe reſpon-
di, neque illud me absque eorum voluntate eſſam
facere audeo. Permanens namq; virtus eſſe et Hispa-
nos et alias nationes diversas ſimulavi, me quoque
pro ſimilitate ſola, et a nihil pro arce cum Ibrajmo tra-
ctaviſſe, et hoc reſponſo hominem contentum fore.
Quantum autem rerum argentearum habui; danti-
verſum Ibrajmo et aliis Caſareiſ Comiſſariis dona-
vi, pro illis autem Ibrajmus me viciniſſimi una re-
ſta Caſarea decoravit, qua mihi haud dubio eſſe
fuit; Cumque Janicharonum Capitaneum iſta, ed-
pediviſſem, Ibrajmus propoſuit duces Caſariſ
et me

cum euocari, itaq; introitus
in sum egressus, ubi ille duo
os Captiuos haberem pro in,
mitterem, reliquum si Turcas
sequi contingeret, illos
rem. Ad primum me captiuum
undum, caput meos me acut
querent, Turca vulnerati,
ostea ita vixit, si sanus es-
sci cuperes, cum oratoribus
ortas usque Viennenses con-
one vulnerat nusquam
Dominationi sue ingentes

Eplo huij querend
o On Georg Füg

Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
9

Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black

TIPPEN Color Control Patches

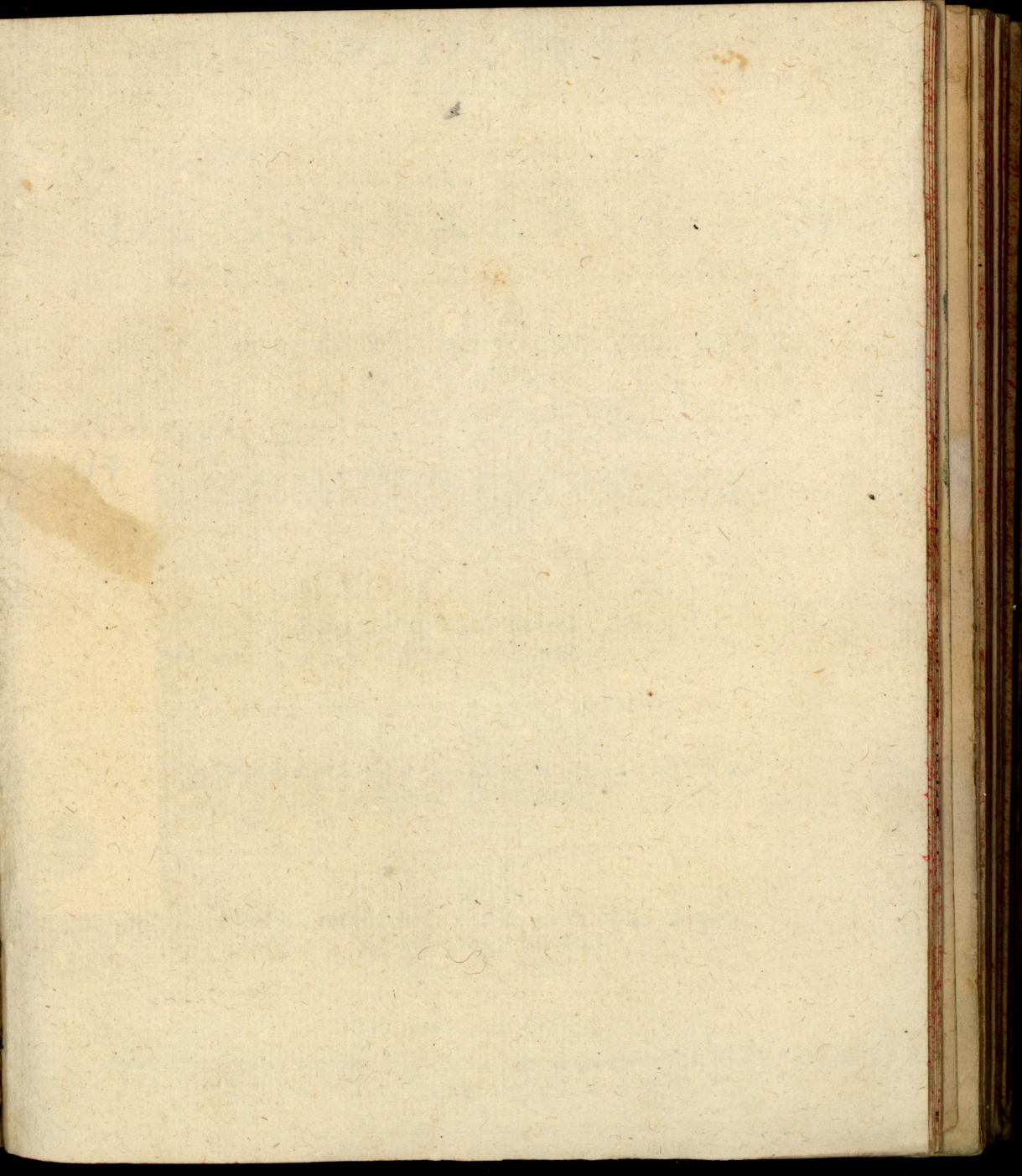
© The Tiffen Company, 2007

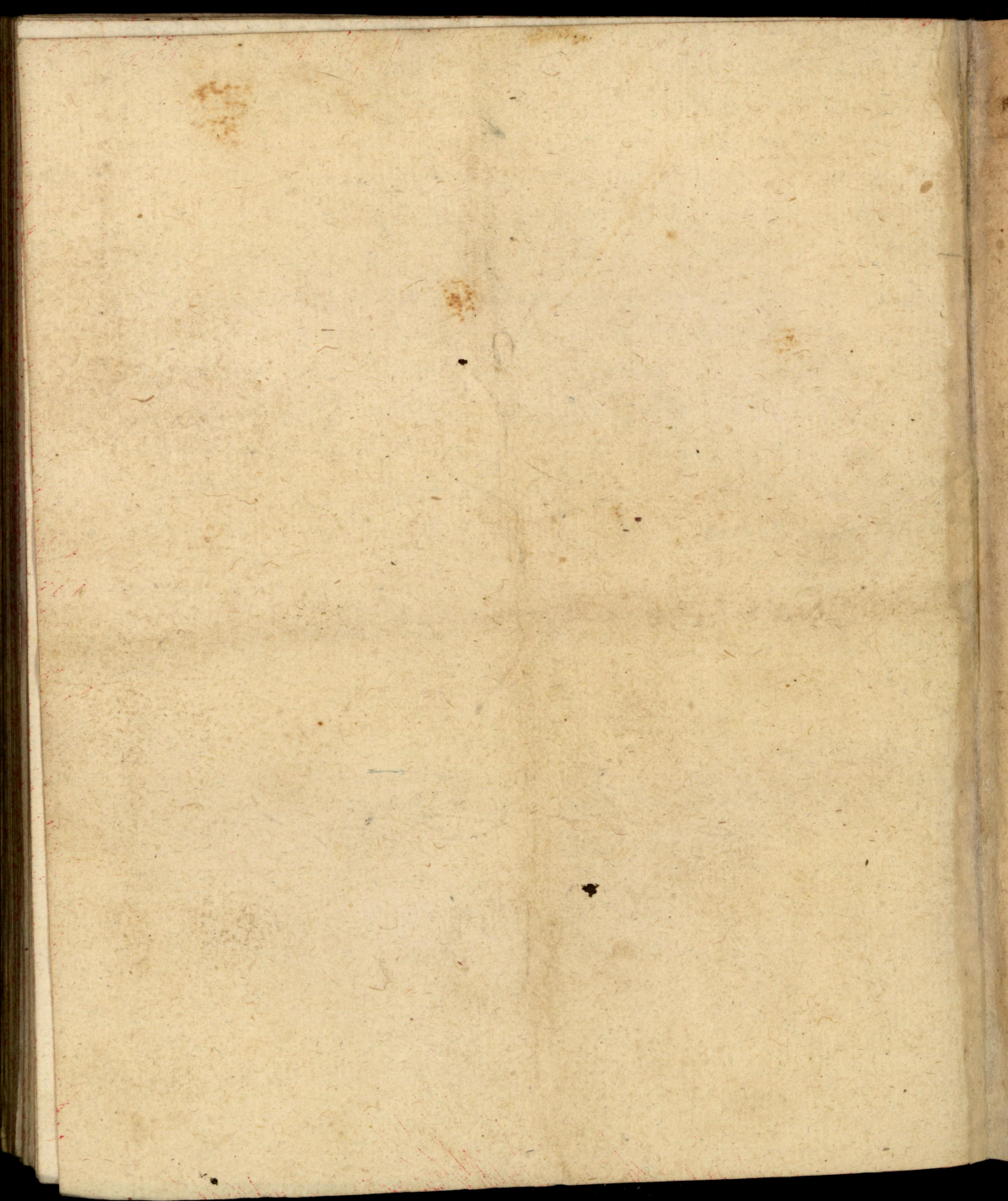
[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible handwriting, possibly a signature or date.]

COELI POTENTE

400

Auxiliante,

VIR

*Genere Nobilis: eruditione eximius: virtutum famā,
rerumq; usu clarus*

DN. CASPARVS HAIN,

GYMNASII LEUTSCHOVIENSIS
RECTOR.

Superiorum Mathematicum per-industrius
CULTOR.

Juris Conjugalis Rude

Nobili, pudicā sequioriq; Sexūs virtutum laude ornata FœMINA

AGNETHA SERPILIA

VIRI

NOBILIS & EGREGII

Dñi JOHANNIS Glas

Liberæ Regiæquæ Bartphæ Civis,

Derelictâ Vidua, nunc

SPONSA,

V. Id. Novembris, Anno à partu Virgineo

DELICIA Mibi IchoVah.

More ac ritu Ecclesie, qua LEUTSCHOVIAE est solenni.

legitimè sibi copulatâ

Donatus

ac in super

Serto

è Poëticis vora spirantibus Epithalamica, Rosis contexto
ornatus & jam præclamatus

SPONSUS

à

Fautoribus, & Collegis.

TYPIS LAURENTII BREVER.

